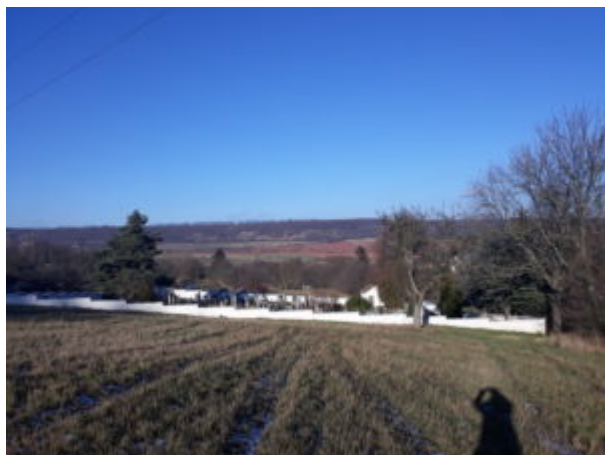

Zase jedno z poprvní.

Náš první Silvestr v Domečku. A to jak proto, že byl skutečně první tady, tak proto, že jak jsem už psala, míváme ty Silvouše dva. Tak rozcapený jsme. Ale může za to už stoletá tradice s kámošema, kdy jsme právě nejdřív slavili svátek muže mého a poté plynule přešli do dalších oslav. Pak jsme si řekli, že co budem jako fšící ostatní a budem mít prostě Silvestr už toho třicátýho a uvidí se, zda zbudou síly i na toho ofiko. Zatím vždycky ještě zbyly □ .

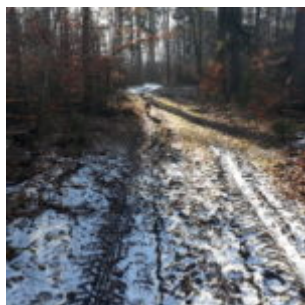
No a pro tenhle den jsme si jako velkovycházku zvolili směr můj kouzelný kostelíček. Když je to ta sváteční prochajda. A vzali jsme s sebou batůžek, do batůžku svářo, cukrovíčko a..... smaženky, který jsem ráno vyrobila, zatímco Brtník řádl v dílně. Řekli jsme si, že stavět se nebude, aby se odpočívalo a tak se s radostí vrhnul na to, na co se děsně těšil. Poklidit si to pořádně v dílně, protože při stavbě na to není čas a prostor. Já to tam zvelebila tak jako zhruba, tzn. vyházela jsem očividně bordel, protřídila nějaký základní nástroje a šroubky a hřebíky a uspořádala to, srovnala jsem dřevo, ale to hlavní, to čekalo na něj a on se na to těšil. Takže, zatímco si tam kutil, já udělala překvápko na výlet. Smaženky miluju od dětství a protože jsem teď měla habakůůk domácích a obřích vajíčků, pustila jsem se rozmařile do jejich výroby. Na kamnech mi to vyloženě šlo. (Saakra, já bych si teď, když to píšu, dala smáááženkůůůů! Enemže, že jo, mám tu leda prt v pytliku □) Batůžek sbalen, ohařící opatření občankama - neboli obojkem a kšandičkama a mohlo se jít. Mourínka, kterej mi tam s ohaříkama asistoval jsem vystrnadila ven, ať jde taky domů, za paničkou . Kdyby bylo na něm, válí se spokojeně u kamen, ale chtěla jsem, aby taky mazal do svého pravého domova.

Hnedle na začátku prochajdy jsem myslela, že Brtníka ubezduším. Šli s Tali ke hřbitůvku,

kde cesta začíná, napřed ato přímo od naší branky. Já šla s Rumíčkem právě vyprovodit Mourese do jeho zahrady a tak jsme byli ještě na naší straně. Jak se dalo očekávat, a jak by každé mozukující jedinec i očekával, tak to flekatý potrhlo, když zjistilo, že jsme tam, se okamžitě odpálilo za námi. Přes silnici, že jo! No.....asi si mě dovedete představit, že v klidu mě to nenechalo. Brtník poklopil uši a uznal, že nebylo vhodné přemýšlet nad světoběhem. A pak už jsme začli stoupat a funět do toho kopce, kterej ke kostelíčku vede. Odměnou byly zase pochopitelně nádherný výhledy a taky.... troška sněhu, která to celý vánočně vyladila.

A zase jsem byla za vůdce celý výpravy - když opominu Taliprtku v dálkách (přeháním) a Rumíčka, co šel před námi ☐ - a určovala jsem směr, kudy vyrazíme. Už proto, že jsem tady před tím trošku bádala.

A zatímco při první mojí návštěvě tady na vršku jsem udělala v lese jen takovej oblouček, který mě vrátil ke kostelíčku, hodlala jsem teď prozkoumat, kam vedou cesty na opačnou stranu. A hnedle kousek za křižovatkou cest jsem zjistila, že už tu před námi byla Peťa AP a nechala tu svůj podpis ☐ ☐ . “Já Ti nevím Peti, já ti nevím”, pravila jsem si v duchu, “máma vždycky říkávala, že jména hloupých na všech sloupících!” ☐ ☐ Každopádně, tohle jsem musela cvaknout a Peťa bude mít na příští rok, když udělá malou grafickou úpravu, celkem dobrý

PéeFko, co říkáte? ☐

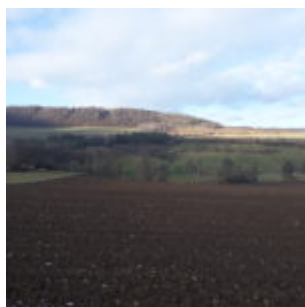
Zajímalo by mě, co tohle označení stromů lesníky asi znamená. Měla jsem se zeptat, když jsme je tam opodál míjeli při práci. Ohařiska jsme si vzali pěkně k noze, aby bylo vidět, že jsou to vzorovaní ohaři a ne nějaký vej lupci, co lítají bezprizorně lesem. Protože se dá

předpokládat, že nejeden lesník bude třeba taky myslivcem. Mít dobrou vizitku, je k nezaplacení. Šli jsme po hřbetu kopce dál a dál, až se pak cesty opět na křižovatce dělily a my měli možnost jí nějak souběžně zase zpátky a nebooo se spustit cestou, která byla spíš necestou, někam kamsi dolů. Směr pravděpodobně nejbližší a sousední dědina.

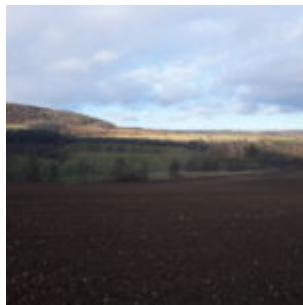
Tuhle cestu evidentně používají koňáci na skákání, protože tu přes cestu leží překážky udělané z padlých stromů. Vynikající příležitost potrénovat agility v terénu ☐ . První na co jsme dole pod kopcem narazily byly koňské ohrady a vypadalo to, že cesta vede jen dál do dědiny. Při bližším zkoumání jsme objevili, že mezi ohradama nejspíš vede cesta, která by nás mohla dostat zpátky k naší dědině. Rozhodli jsme se to vyzkoušet.

Jakmile jsme dorazili na okraj vsi oběma nám to místo okamžitě asociovalo film Jak dostat tatínka do polepšovny. Plot a zkratka za hospodou doprava, přeeéésně jako tam, jen to teda nevedlo ke skalám, ale mezi ty ohrady. Jakmile jsme tam udělali pár kroků, ozval se zpovzdálí ukrutnej štěkot a odkud si se vyřítil rezatej voříšek, udatně hájící svůj prostor. Noooo, to jsem trochu zrychlila náš postup vpřed. Nějak se mi nelíbila představa psí mely, která by mohla vzniknout, kdyby byl pesan ostřej jako břitva. O to spíš, že by se pravděpodobně mohla přesunout i mezi koně a to by teprvá bylo čóro móro. Naštěstí se milej hlídač spokojil s tím, že jsme rychle vysmahli cestou vpřed. Nemám tyhle situace ani trochu ráda. I když to nebyl žádný obr, radši se komplikacím vyhnu.

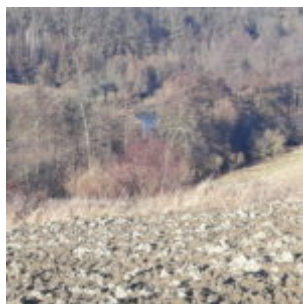
Tak už jsme si to pohodlně jako páni štrádovali mezi polema dál. Výhledy jedna radost!

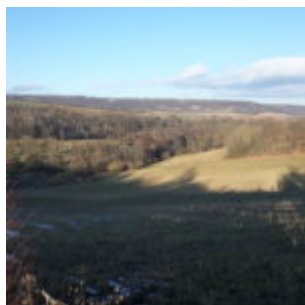

Náš první Silvestr v Domečku.

Za ohradou s kozenkama a ovcema padá terén strmě dolů a louky vedou ke schovanému rybníku

A tady zase máte nepřehledně množství možností, kudy se vydáte. My tentokrát nešli k rybníku s půvabně meandrujícím potokem, ale vydali jsme se loukami. Bylo krásně, lehce mrazivo, vzduch jiskřil a přiznám se, že jsem ho - bez básnické nadsázky - nasávala plnějma douškama. Stejně jako to, že Tali se chová přičetně a tak si to můžeme užívat.

Když jsme přišli dom, dostali ohařící sváču a my si dali oběd - uplácala jsem k pečenému koleni (mastnej základ pro oslavy musí bejt ☐) se zelím bramborový placky a upekla je na kamnech. Pak dorazil Moures a dal si taky sváču. To už jen ohařící smutně koukali ☐ , že on se fedruje a oni nic. Na tu svou porci už zapomněli.

Ovšem Moures je velkojedlík, takže si pak dal ještě nášup. Nepovolenej ovšem. Jak se na oslavu Silvouše sluší a patří udělala jsem chlebičky. Takovou o něco málo zdravější variantu - bylinkový máslo, šunka, sýry, zelenina. A ty jsem vzala vedle do pokoje, kam jsme se šli povalovat. A v kuchni na lince jsem nechala talíř, kde bylo i pár se salátem. Třeba na ně taky dojde.

Hm, nedošlo. Páč když se snědly ty zdravější a já šla pro ten druhej talíř, tak koukám jako jelito a říkám si “Tvl, já to nedomazala?? To už jsem takovej matla?” No nejsem, nejsem. Až poté jsem si všimla, že ten nenamazanej chlebiček je jen dočista do čista vylízanej. Někej přičinlivej čipera, mouratej, si bez dovolení vyskočil na linku a tam se obsloužil. Smeták jeden drzej. Jenže co nechytíte při činu, nevyřešíte a u kočky ostatně nevyřešíte skorem vůbec nic. I když pochopitelně se snažit budu, to zas já takový věci jen tak nenechám. Teď ovšem nebylo co řešit a tak si na chlebičkách pochutnali ohaříci. Rozhodně se nezlobili.

No a pak jsme šli s půlnocí a přípitkem vyvenčit ohaříky ke Kapličce. A zapálit tam

Souhvězdí Malého psa

Náš první Silvestr v Domečku.

a zblízka □

svíčku u panenky Marie, kterou tam úplně nově někdo umístil. Tak to byla naše první oslava nového roku v Domečku!